

Arrest

nr. 326 594 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2024 met referentnummer 122564.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKMOES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar echtgenote, die toen de Nederlandse nationaliteit had en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Deze aanvraag wordt ingewilligd.

Op 23 april 2021 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Bij arrest met nummer 258 664 van 26 juli 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij tegen deze beslissing had ingediend.

Op 26 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar minderjarige kinderen, B.M. en B.Y., die de Belgische nationaliteit hebben.

Op 23 januari 2023 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 290 769 van 22 juni 2023 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekende partij tegen deze beslissing had ingediend. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 15 553 van 6 september 2023 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 21 augustus 2023 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar minderjarige kinderen, B.M. en B.Y., die de Belgische nationaliteit hebben.

Op 15 februari 2024 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing heeft verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 313 322.

Op 12 maart 2024 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar minderjarige kinderen, B.M. en B.Y., die de Belgische nationaliteit hebben.

Op 10 september 2024 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): Z. (...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...).1973

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Aliassen:

B. S. (...), geboren op (...).1975

B. S. (...), geboren op (...).1975

B. R. (...), geboren op (...).1974, Marokko

V. J. (...), geboren op (...).1970, Frankrijk

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn minderjarige Belgische kinderen, B. M. (...) (RR: xxx) en B. Y. (...) (NN. xxx) (referentiepersoon niet gespecificeerd op de bijlage 19ter), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenes verblijfsrecht werd laatst geweigerd op 15.02.2024. Er kan niet blijken uit betrokkenes dossier dat zijn situatie dermate zou zijn veranderd. Hij legt ook geen wezenlijk andere stukken voor, waardoor de voorgaande beslissing grotendeels dient te worden overgenomen.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Overwegende dat uit de informatie doorgegeven door de Nederlandse verbindingssambtenaar blijkt dat betrokkene in Nederland veelvuldig in aanraking kwam met het gerecht. Op 24.03.2000 werd betrokkene in Nederland tot ongewenst vreemdeling verklaard vanwege het gevaar voor de openbare orde dat van hem uitging. Betrokkene staat in Nederland gekend onder een indrukwekkende lijst van aliases en werd meermaals tot een gevangenisstraf veroordeeld (11x !) voor een waslijst aan verschillende feiten waaronder voornamelijk diefstallen al dan niet met verzwarende omstandigheden maar ook heling, aanmatiging van naam, fraude met identiteitsdocumenten en illegaal verblijf. Zo werd betrokkene op 28.05.2004 door de meervoudige strafkamer Rotterdam veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf; op 12.06.2003 door de meervoudige strafkamer Dordrecht tot 16 maanden gevangenisstraf; op 12.03.2002 door het arrondissementsparket te Dordrecht tot 6 maanden gevangenisstraf; op 26.07.2002 door het Parket OVJ Rotterdam tot 1 jaar gevangenisstraf; op 08.05.2001 door het Arrondissementsparket te Dordrecht tot 8 weken gevangenisstraf; op 31.05.1999 door het Arrondissementsparket te 's-Gravenhage tot 15 maanden gevangenisstraf; op 10.06.1998 door het Arrondissementsparket te 's-Gravenhage tot 3 maanden gevangenisstraf; op 09.06.1998 door het Arrondissementsparket te Amsterdam tot 4 maanden gevangenisstraf; op 13.11.1996 door het Arrondissementsparket Amsterdam tot 4 maanden gevangenisstraf; op 06.10.1997 door het Ressortsparket te 's-Gravenhage tot 3 maanden gevangenisstraf; op 01.09.1995 door het parket OVJ Rotterdam tot 6 maanden gevangenisstraf. Betrokkene verbleef in een Nederlandse gevangenis van 25.06.1998 tot 28.08.1998, van 15.06.1999 tot 20.04.2000, van 27.03.2002 tot 17.05.2002, van 12.06.2004 tot 02.02.2005 en van 02.02.2005 tot 04.05.2005.

Overwegende dat betrokkene op 18.07.2013 aangehouden werd nadat hij samen met een kompaan die een rugzak met inbrekersmateriaal bij zich had, aangetroffen werd in de traphal van een appartementsgebouw. Betrokkene probeerde te vluchten en wanneer hij gevat werd, beweerde betrokkene B., R. (...) te heten, geboren op (...).1974 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn. Op 19.07.2013 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van poging tot wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 30.08.2013 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een autonome werkstraf van 85 uren (vervangende gevangenisstraf: 1 jaar) gelet hij zich schuldig had gemaakt aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen en die ten doel had het plegen van misdaden (feit gepleegd op 18.07.2013). Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn ernstig vermits hierdoor het veiligheidsgevoel van de burgers op een negatieve wijze wordt beïnvloed." Betrokkene werd echter diezelfde dag in vrijheid gesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

Op 14.03.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, met de omstandigheid dat betrokkene op heterdaad betrapt werd en geweld of bedreigingen gebruikte hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om de vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 22.11.2016). De rechtbank oordeelde in het vonnis dat de feiten ernstig zijn, dat de handelingen van betrokkene wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor andermans eigendommen, dat betrokkene niet aan zijn proefstuk toe is en reeds eerder strafrechtelijk veroordeeld werd.

Op 08.01.2019 werd betrokkene aangehouden en op 09.01.2019 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van mededader, inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming – deelname. Van 05.11.2019 tot 05.06.2020 onderging betrokkene de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht.

Op 05.06.2020 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding, en een geldboete van 32 000,00 euro (vervangende gevangenisstraf 90 dagen), daar hij zich schuldig had gemaakt aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning te Antwerpen en bij samenhang te Beveren, in het gerechtelijk arrondissement Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, en/of bij samenhang elders in het Rijk tussen 16.07.2017 en 11.08.2017, op een niet nader te bepalen datum (ten aanzien van een totale hoeveelheid van 1.321,40 kilogram cocaïne) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan poging bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) tussen 01.08.2017 en 05.08.2017, meermaals, op niet nader bepaalde data en laatst op 04.08.2017 (ten aanzien van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden of wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te

verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft te Borsbeek en te Antwerpen en bij samenhang te Beveren, in het gerechtelijk arrondissement Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, en/of bij samenhang elders in het Rijk van 17.07.2017 tot 08.01.2019.

Betrokkene maakte deel uit van een criminele organisatie die als doelstelling had het plegen van inbreuken op de drugswet teneinde grote illegale vermogensvoordelen te genereren. Er werd o.a. bewezen geacht dat betrokkene zich tussen 16.07.2017 en 11.08.2017 samen met een aantal medebeklaagden schuldig maakte aan de invoer van 1.321,40 kg cocaïne in het kader van een vereniging. Uit het strafdossier blijkt dat er sprake was van bedreigingen, listige kunstgrepen of corruptie en van commerciële of andere structuren die werden aangewend om het plegen van misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken. De organisatie maakte immers misbruik van de legale structuren door enerzijds personen professioneel actief in de haven te ronselen om hun medewerking te verlenen en anderzijds bewust leden van de organisatie te laten gaan werken in de haven. Het vervullen van bepaalde posities binnen de haven was van wezenlijk belang voor de organisatie om haar lucratieve activiteiten met succes te kunnen uitvoeren. Binnen de organisatie was er sprake van een taakverdeling en van wisselende samenwerkingen. Verschillende personen schakelden zich mee in, in de trafiek van verdovende middelen en anderen verleenden logistieke of andere ondersteuning. Er waren daarbij subgroepen die samenwerkten en binnen elke subgroep had elk lid zijn specifieke taak of rol. Zo was er enerzijds de subgroep rond betrokkene zelf die ervoor zorgde dat de effectieve switch op de kaai kon worden uitgevoerd. Uit de verklaringen en de inhoud van de afgeluisterde gesprekken blijkt dat betrokkene en de andere beklaagden ervoor zorgden dat bepaalde havenarbeiders op het juiste ogenblik op de juiste plaats konden werken. Anderzijds was er de groep die instond voor het klaar zetten van de containers en het aansturen van planners en straddle chauffeurs.

Uit het vonnis d.d. 05.06.2020 blijkt verder: "Internationale drugtrafiek waarbij onder meer de Antwerpse haven wordt misbruikt om gigantische hoeveelheden verdovende middelen Europa binnen te krijgen, vormt niet alleen een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid, maar ook voor de openbare veiligheid. Beklaagden zorgden ervoor dat gebruikers op grote schaal voorzien worden van drugs en brengen daarmee hun gezondheid in gevaar. Zij handelen hierbij vanuit louter gemakkelijk en snel winstbejag. Bovendien zijn bij dergelijke transporten talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Uit de voorliggende gegevens blijkt ook dat er sprake was van bedreigingen en intimidatie. Bovendien tilt de rechtbank zeer zwaar aan het feit dat er misbruik werd gemaakt van functies binnen de haven en scheepvaart. De criminele organisatie ging zeer bewust op zoek naar mensen die bereid waren hun functie te misbruiken, dan wel trachtten ze ervoor te zorgen dat mensen vanuit de organisatie een job binnen de haven konden gaan uitoefenen. Dergelijk handelen leidt tot de ontwrichting van de reguliere structuren en kan maatschappelijk absoluut niet getolereerd worden. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Lidmaatschap van dergelijke criminele organisaties, zelfs zonder deel te nemen aan de voorbereiding of de uitvoering van de misdrijven die in het kader van de criminele organisatie gepleegd worden, moet om die reden ernstig bestraft worden. [...] Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de bijzondere ernst van de feiten, het georganiseerd en internationaal karakter ervan, de impact op de samenleving wat betreft veiligheid en gezondheid, alsook het aandeel van elke beklaagde in de feiten, diens persoonlijkheid, leeftijd, persoonlijke situatie en strafrechtelijk verleden."

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie

het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Betrokkene heeft/had kennelijk goede connecties in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld te verdienen valt met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan cocaïne, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. De verspreiding van en de handel in drugs getuigt van een laakbare ingesteldheid in hoofde van betrokkene en een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Het getuigt van een asociale, oneerlijke ingesteldheid en een afwezigheid van eerbied voor sociale normen en waarden. Het brengt duidelijk de maatschappij in gevaar.

Van 05.06.2020 tot 14.02.2023 verbleef betrokkene in de gevangenis; vanaf 14.02.2023 stond betrokkene onder elektronisch toezicht en bij vonnis dd. 19.01.2024 van de strafuitvoeringsrechtbank werd aan betrokkene een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend mits het naleven van algemene en geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden.

In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 19.01.2024 vermeldde de psychosociale dienst van de gevangenis dat betrokkene de feiten erkende en stelde een grote fout te hebben gemaakt. Hij haalde aan door mensen in zijn entourage te zijn overgehaald om de feiten te plegen en op het voorstel te zijn ingegaan omdat hij in geldnood zat. Zo wordt ook vermeld door diezelfde dienst dat betrokkene een naïeve ingesteldheid heeft, die bijdraagt tot normoverschrijdend gedrag. Uit maatschappelijk onderzoek bleek dat betrokkene de feiten pleegden omwille van zijn eergevoel, omdat betrokkene financieel afhankelijk was van zijn partner. Naar zijn idee diende hij zelf te kunnen voorzien voor de financiële middelen voor zijn gezin, doch kon dit niet.

Ondanks de reden dewelke betrokkene zelf opgaf en het gegeven dat hij de feiten erkende, getuigt het allerminst van verantwoordelijkheidszin en schuldinzicht gelet betrokkene aanhaalde door andere personen te zijn overgehaald om de feiten te plegen; hij wenst als het ware de schuld van de feiten op andere personen af te wenden. In het vonnis dd. 05.06.2020 blijkt echter duidelijk de actieve rol die betrokkene aannam in de georganiseerde drugstrafiek; hij ronselde onder andere actief mensen om uithalingen aan de kaai uit te voeren en gebruikte een geëncrypteerde telefoon. Dit zijn bijzondere elementen die wijzen op een zeer bewust handelen van betrokkene in de criminele organisatie. Onze dienst kan daarom bezwaarlijk geloof hechten aan de verklaringen van betrokkene. Betrokkene stelde tijdens het handelen zijn eigen belangen bewust voorop, zonder kennelijk stil te staan bij de gezondheid van andere personen en de maatschappelijke gevolgen die dergelijke handelingen met zich mee kunnen brengen. Ondanks het oplopen van eerdere veroordelingen, heeft betrokkene er zich niet van kunnen weerhouden zich weer op het criminele pad te begeven. Naar aanleiding van eerdere veroordelingen diende betrokkene dus te weten dat dergelijke criminele feiten een negatief gevolg kennen voor de maatschappij en dat hij zijn vrijheid en verder verblijf in het gastland op losse schroeven zette. Dit doet tevens afbreuk aan het inzicht en de mate van erkenning van de ernst van de feiten in hoofde van betrokkene.

Gezien het herhaaldelijk gebrek aan respect voor de wet, het herhaaldelijk gebrek aan eerbied voor sociale normen en waarden, de veelvuldige veroordelingen, de drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, de connecties in het milieu en het lucratieve karakter van de drugshandel, bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken. De strafuitvoeringsrechtbank erkende in haar vonnis evenzeer het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten, hoewel zij het opportuun achtte om via het opleggen van bijzondere voorwaarden tegemoet te komen aan het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Met andere woorden betekent dit dat bijzondere voorwaarden broodnodig zijn om te kunnen vermijden dat betrokkene hervalt in strafbare feiten; het inherente risico om te hervallen wordt daarbij geenszins afwezig beschouwd.

Gelet op de reeks van feiten en de ernst van de feiten, dient het verblijfsrecht geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging, na het beëindigen van het verblijfsrecht op 23.04.2021, is geenszins aan de orde.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Wat betreft het persoonlijke gedrag van betrokkene en of dit gedrag een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, kan uit het geheel van de gepleegde feiten en strafrechtelijke veroordelingen tot gevolg redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Ook al dateren de laatste feiten van ruim 4 jaar geleden, vormt dit geen element om te kunnen stellen dat de bedreiging niet langer actueel is. Betrokkene pleegde immers in het verleden veelvuldig inbreuken tegen de openbare orde. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkene verbleef sinds juni 2020 tot februari 2023 in de gevangenis, stond nadien onder elektronisch toezicht en vanaf 19.01.2024 werd hem een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend. Dit betekent dus dat het strafparcours van betrokkene geenszins ten einde is. Betrokkene dient zich nog steeds te houden aan algemene en geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden. Dit reduceert de kans om actueel nieuwe feiten te plegen, net omdat hij onder bijzondere voorwaarden staat (waaronder verbod op het plegen van strafbare feiten). Dit neemt hoe dan ook de ernstige bedreiging die van betrokkene uitgaat niet weg, gezien het recidivistisch karakter in hoofde van betrokkene. Gelet betrokkene in Nederland in de periode 1995 tot 2004 meermaals strafrechtelijke feiten pleegde, sinds zijn komst naar België in 2006 tot 2013 mogelijks tussen die data de geldende wetten gerespecteerd heeft (toch in Nederland en België), in 2013 dan opnieuw een strafrechtelijk feit pleegde en het misdadig leven weer oppikte, in 2016 opnieuw een strafbaar feit pleegde dat leidde tot de veroordeling in 2018, in de maanden juli 2017 tot augustus 2017 zich met bijzondere ernstige feiten op het terrein van de verdovende middelen begaf die leidden tot de veroordeling in juni 2020, en sedert januari 2019 respectievelijk meer in de gevangenis verblijft dan dat hij middels elektronisch toezicht op zijn domicilieadres kon verblijven, kan worden gesteld dat betrokkene een recidivist is. De feiten die betrokkene heeft gepleegd in de loop der jaren, verschillen ook naar gelang de aard en de ernst, waarbij de gradatie van de aard en de ernst telkens toeneemt (van diefstal met al dan niet verzwarende omstandigheden tot drugstrafiek met een georganiseerd en internationaal karakter). Gelet de bijzondere ernst van de feiten, het herhalend karakter van het plegen van strafbare feiten en de bedreiging die daarvan uitgaat voor de volksgezondheid en het maatschappelijke en reguliere economische stelsel, kan niet worden geoordeeld dat betrokkene een nieuwe weg zou zijn ingeslagen waaruit kan blijken dat hij zich wenst te conformeren aan de geldende regels, zich wenst te integreren in België en zijn familiebelang voorop stelt. Deze persoonlijke gedragingen van betrokkene getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke, gevaarlijke ingesteldheid, een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden en geen enkele bekommernis voor de volksgezondheid, alsook maatschappelijke reguliere structuren, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Betrokkene blijkt niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden. Er kan niet blijken dat betrokkene zijn wangedrag bijstuurt, hij blijft volharden en hervallen in een onverantwoordelijk en crimineel bestaan.

Gelet op het strafrechtelijk verleden van betrokkene en de heel lange periode die de feiten bestrijkt, is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

De veroordelingen hebben betrokkene kennelijk niet kunnen sensibiliseren een normconforme weg met respect voor de maatschappij te bewandelen. De maatschappij dient beschermd te worden tegen criminele feiten en diegenen die verantwoordelijk zijn voor de feiten. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene bevindt zich in een staat van bijzondere herhaling, met een toenemende gradatie van aard en ernst van gepleegde feiten.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in dergelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene zou volgens zijn verklaringen sedert 2006 in België verblijven. Deze verklaring vindt enigszins steun in het administratief dossier van betrokkene. Op 20.07.2007 deed betrokkene immers een aangifte van een voorgenomen huwelijk met zijn huidige echtgenote K. E. (...) en op 1.09.2007 werd betrokkene aangetroffen bij een vreemdelingencontrole. Op 09.02.2009 werd de wettelijke samenwoning met de partner K., E. (...) geregistreerd en betrokkene diende diezelfde dag nog een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Deze verblijfsaanvraag kende een positief gevolg, gelet betrokkene op 28.07.2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Sedertdien was betrokkene in ononderbroken legaal verblijf en sedert 4.06.2014 was betrokkene houder van het duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en werd hij in het bevolkingsregister ingeschreven. Op 23 april 2021 werd er echter door Dienst Vreemdelingenzaken beslist tot de beëindiging van het verblijf van betrokkene wegens de opgesomde bovengenoemde ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Betrokkene verkeert sedert 23.04.2021 in onwettig verblijf.

Betrokkene zou dus sedert de leeftijd van 23 jaar in België verblijven. Betrokkene is thans 51 jaar oud. Overeenkomstig de bovenstaande uiteenzetting heeft betrokkene aldus legaal verblijf gehad, doch is dit kwijtgespeeld net omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. De banden met zijn familie, zijn huidige echtgenote K., E. (...) (getrouwd op 10.04.2010) en zijn kinderen B., M. (...) en B., Y. (...) heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen toe weerhouden van nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. De aanwezigheid van de familie is kennelijk geen motivatie geweest voor betrokkene om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Zowel betrokkene als zijn huidige echtgenote (de moeder van de kinderen) hadden moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten.

Betrokkene dient heden een aanvraag in als ouder van een minderjarig Belgisch kind, in casu is betrokkene vader van 2 minderjarige Belgische kinderen: B., M. (...) en B., Y. (...). Tijdens de periode waarin de kinderen geboren werden (2009 en 2011), had betrokkene kennelijk in België en Nederland een nieuwe weg ingeslagen. Er zijn althans geen strafbare feiten en veroordelingen ons bekend in de periode 2006 tot 2013 in België en Nederland. Hoe dan ook kan niet gesteld worden dat de vaderschapsrol van betrokkene hem van het criminele milieu heeft kunnen weerhouden.

Betrokkene is sedert de geboorte van zijn kinderen nog 3 maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen (dd. 30.08.2013, 14.03.2018 en 05.06.2020) voor feiten die zich hebben voorgedaan op 18.07.2013, op 22.11.2016 en in de periode 16.07.2017 – 11.08.2017. Desondanks het strafrechtelijk verleden van betrokkene in Nederland (1995 – 2004) en de veroordelingen van betrokkene in België hebben betrokkene en zijn huidige echtgenote, in Nederland zijn toenmalige vriendin, beslist hun relatie verder te zetten, te bezegelen met 2 kinderen en een gezinsleven uit/op te bouwen in België. Uiteraard behoort dit alles tot de private levenssfeer van betrokkene en zijn vrouw. Indien zij de voorgeschiedenis van betrokkene tot zelfs het gedrag van betrokkene toen zij reeds een relatie hadden, geen bezwaar vinden voor een gezinsleven, is dat uiteraard hun recht. Dat betekent echter niet dat betrokkene, omwille van die persoonlijke keuze, automatisch opnieuw aanspraak kan maken op verblijfsrecht, na de beëindiging van het recht op verblijf op 23.04.2021. Hoewel betrokkene sedert juli 2009 in legaal verblijf was tot april 2021, konden betrokkene en zijn echtgenote verwachten dat, omwille van de ernstige feiten van openbare orde, zijn verblijfstatus geen gunstig gevolg zou kennen. Ze wisten dus op het moment dat ze beslisten hun leven verder op/uit te bouwen in België, of ze hadden het toch moeten weten, dat de verblijfssituatie van betrokkene en de feiten van openbare orde, een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven. In feite, het gegeven dat betrokkene sedert januari 2019 meer in de gevangenis heeft verbleven dan dat hij op zijn domicilieadres verbleef, zij het dan onder elektronisch toezicht, heeft een concrete negatieve invloed op het gezinsleven van betrokkene, zijn echtgenote en zijn kinderen, uitsluitend door het persoonlijke gedrag van betrokkene. Betrokkene heeft van 05.11.2019 tot 05.06.2020 en opnieuw vanaf 14.02.2023 tot 19.01.2024 onder elektronisch toezicht gestaan; het is redelijk te stellen dat dit een aanzienlijke impact heeft op het welzijn van zijn partner en kinderen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in de periode waarin hij in gevangenschap zat, virtueel en of fysiek bezoek kreeg van zijn echtgenote en zijn 2 minderjarige kinderen, dat hij telefonisch contact onderhield met hen, dat hij wenskaartjes naar zijn gezin opstuurde/meegaf en dat hij tekeningen van zijn kinderen kreeg. Dit bleek de concrete invulling te zijn die betrokkene aan zijn gezinsleven kon geven.

Bij huidige aanvraag legt betrokkene dezelfde familiefoto's voor als bij vorige aanvraag, waarop hij samen met zijn echtgenote en kinderen staat afgebeeld; deze dateren vermoedelijk van de periode nadat betrokkene onder elektronisch toezicht werd geplaatst (eventueel bij toekenning penitentair verlof).

Uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De Dienst Vreemdelingenzaken dient het gezinsleven van betrokkene dus niet als absoluut te beschouwen. De Dienst Vreemdelingenzaken acht het gezinsleven van betrokkene dan ook als inferieur aan de fundamentele belangen van de samenleving en de vrijwaring van de openbare orde. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid meermaals

beschaamd. Zoals gesteld heeft de band met zijn partner en kinderen betrokkene er niet van kunnen weerhouden om strafbare feiten te plegen. Dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin kon bieden tegenover zijn gezin en het gezinsbelang niet vooropstelde, kan er bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijze weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België.

Verder kan er geen afhankelijkheidsrelatie tussen zijn partner en hemzelf blijken dat aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou rechtvaardigen. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat betrokkene niet kan worden gescheiden van zijn echtgenote en de kinderen of omgekeerd. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. De echtgenote blijkt althans een voldoende stabiele financiële situatie te hebben opgebouwd om in het levensonderhoud van haar en de kinderen te voorzien, gelet zij overeenkomstig de beschikbare gegevens in het administratief dossier al lange tijd ononderbroken tewerkgesteld is in België. Ook in het recente vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat zijn echtgenote lange tijd de financiële middelen voor het gezin voorzag. Bij huidige aanvraag legt betrokkene bewijzen van zijn recente tewerkstelling voor, sedert hij onder elektronisch toezicht stond. Dit getuigt er eens te meer van dat zowel betrokkene en zijn echtgenote onafhankelijk van elkaar over een inkomen kunnen beschikken en dat zij zelfstandig in het levensonderhoud kunnen voorzien. Er kan tevens niet blijken dat de echtgenote bijzondere zorg behoeft van betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Het feit dat betrokkene sedert januari 2019 meer tijd in de gevangenis heeft verbleven, dan daarbuiten, is het redelijk te stellen dat de echtgenote, als Belgische onderdaan, zonder de aanwezigheid van betrokkene zelfstandig een leven heeft opgebouwd en gecreëerd en dit ook zelfstandig kan verder zetten.

Voor zover betrokkene en zijn echtgenote dit wensen, kunnen zij uiteraard, hun relatie verder zetten zonder dat betrokkene verblijfsrecht wordt toegekend in België. Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de echtgenote en de kinderen, alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een langeafstandsrelatie in stand te houden. Dit zal natuurlijk wel wat inspanning vragen. Echter, gelet de invulling die betrokkene en de echtgenote reeds hebben moeten geven aan het gezinsleven, omdat betrokkene geruime tijd opgesloten was, is het niet onredelijk te stellen dat dit mogelijk is. Zij kunnen er ook vrijwillig voor kiezen om gezamenlijk in het buitenland te gaan verblijven. Zijn partner en kinderen hebben de Belgische nationaliteit, daarvoor had zijn partner de Nederlandse nationaliteit. Gelet zij allen een burger van de Unie zijn, kunnen zij zich in elke lidstaat naar keuze vestigen, medische verzorging krijgen in elke lidstaat, de kans hebben zich er te integreren, etc. Betrokkene kan hen vergezellen, voor zover hij vergezeld is van zijn EU-familieleden en zowel betrokkene als zijn EU-familieleden er aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven.

Met betrekking tot dat laatste kan niet onopgemerkt blijven dat één van betrokkenes bijzondere voorwaarden een verbod inhield voor betrokkene om langer dan 72 uur naar het buitenland te gaan. Deze voorwaarde is echter gesteld door de rechtbank omdat de rechtbank van oordeel was dat betrokkene over een verblijfsrecht in België beschikte. Betrokkene beschikt echter niet over een verblijfsrecht, behoudens de perioden waarin hij onder het attest van immatriculatie staat en hij tijdelijk gedoogd wordt in België te verblijven totdat over zijn verblijfsaanvraag wordt beslist. Het komt uitsluitend aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe of betrokkene aan de verblijfsvoorwaarden van de Vreemdelingenwet voldoet en zodoende aan hem een verblijfsrecht kan worden toegekend of niet. Er kan bezwaarlijk verwacht worden dat hem aan verblijfsrecht moet worden toegekend opdat hij zijn bijzondere voorwaarden zou kunnen naleven in het kader van zijn strafparcours. Omdat aan betrokkene geen verblijfsrecht kan worden toegekend, zal de strafuitvoeringsrechtbank hiermee rekening dienen te houden bij het bepalen van nieuwe strafuitvoeringsmodaliteiten.

Wat betreft de gezinsband met zijn kind, dient opgemerkt te worden dat het belang van het kind een primordiaal karakter doch geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden. De kinderen zijn heden 15 jaar en 12 jaar oud. Het valt niet te ontkennen dat betrokkene, in de periodes waar hij niet in de gevangenis verbleef, gezamenlijk woonachtig was met de echtgenote en de

kinderen. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat betrokkene een band heeft met zijn kinderen. Doch gelet betrokkene in de periode januari 2019 tot november 2019 en opnieuw vanaf juni 2020 tot en februari 2023 in de gevangenis verbleef, is het redelijk te stellen dat de grootste affiniteit van de kinderen uitgaat naar de moeder, aldus de echtgenote van betrokkene. Door de duurtijd dat betrokkene heeft doorgebracht in de gevangenis, is het redelijk te stellen dat de affectieve band van de kinderen met de moeder een standvastiger karakter heeft dan de band die betrokkene met zijn kinderen heeft. Betrokkenes aandeel in de dagelijkse opvoeding van de kinderen kan niet getuigen van continuïteit, waardoor bijgevolg het mentale en/of fysieke welzijn van de kinderen en hun persoonlijke ontwikkeling niet in het gedrang komt door het feit dat betrokkene het verblijfsrecht niet opnieuw verwerft. Dat het evenwicht van de kinderen zou worden verstoord indien aan betrokkene het verblijfsrecht niet wordt toegekend, wordt als laag ingeschat, net omdat de belangrijkste terugvalbasis bij afwezigheid van betrokkene, de moeder blijkt te zijn. Bovendien kan er allerm minst omheen dat de strafbare feiten die betrokkene pleegde en de gevolgen daarvan, een aanzienlijke impact moeten hebben gehad op de kinderen, in het bijzonder op psychologisch vlak. Rekening houdend met de leeftijd van de kinderen op het moment van de opsluiting is het redelijk te stellen dat zij zich minstens bewust waren van het feit dat er iets ernstigs aan de hand was. Betrokkene had dit echter volledig zelf in de hand. Hij heeft zelf zijn band met de kinderen op losse schroeven geplaatst. Er kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene het belang van zijn kinderen vooropstelde door zijn persoonlijk gedrag.

Nergens uit het dossier blijkt trouwens dat de moeder niet bereid zou zijn of er niet toe in staat zou zijn om voor de kinderen te zorgen. Het feit dat zij dat tijdens de periode waarin betrokkene in detentie is, steeds heeft moeten doen, getuigt afdoende van haar bereidwilligheid. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, ed.) in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat mevrouw en de kinderen hun verblijf in België verder zetten, terwijl betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Nergens uit het dossier blijkt dat de echtgenote mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de 2 Belgische kinderen. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven voor zover betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Dat hebben zij in het verleden reeds moeten doen, wegens betrokkenes detentie. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen en zijn vaderschap op die manier van op afstand op te nemen; het is evenzeer mogelijk om vanuit het buitenland het maandelijkse zakgeld naar de kinderen over te maken. Bovendien hebben zowel de partner als de kinderen de Belgische nationaliteit waardoor zij België, net als elke andere EU-lidstaat, vrijelijk kunnen in- en uitreizen om betrokkene desgevallend in het buitenland te komen bezoeken. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België.

Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat de echtgenote en kinderen, die intussen de Belgische nationaliteit verworven hebben, niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn of haar land van herkomst of elders. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

Mogelijks kan het gezinsleven in Nederland verder gezet worden. Uit het administratief dossier komt naar voor dat betrokkenes echtgenote, die van Nederlandse origine is, in september 2006 van Nederland naar België verhuisd is omdat betrokkene in Nederland geen verblijfsrecht zou kunnen bekomen. Betrokkene werd immers op 24.03.2000 ongewenst verklaard in Nederland wegens criminele antecedenten en werd in juli 2005 naar Algiers uitgezet. Er ligt echter geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat betrokkene reeds om opheffing van de ongewenstverklaring gevraagd heeft en dat dit geweigerd werd. Eventueel is de echtgenote bereid terug te keren naar Nederland nu het verblijfsrecht in België niet opnieuw kan worden toegekend. Indien betrokkene in Nederland geen recht op verblijf zou kunnen bekomen, kunnen de echtgenote en de kinderen betrokkene eventueel in Algerije komen vervoegen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de echtgenote reeds meerdere malen naar Algerije is gereisd om betrokkene te vervoegen (en om met hem in het huwelijk te treden in 2005) en dat betrokkene reeds naar Algerije reisde met zijn dochter M. (...). Deze vaststellingen maken dat het niet kennelijk onredelijk is aan te nemen dat het gezin enigszins vertrouwd is met Algerije en de banden met het land van herkomst of origine onderhouden zijn. Mogelijks hebben de kinderen de moedertaal van betrokkene en/of de Algerijnse waarden en normen en cultuur aangeleerd gekregen. De kinderen zijn nog relatief jong, van jonge kinderen kan in het algemeen gesteld worden dat zij zich makkelijker aanpassen aan nieuwe situaties en snel nieuwe talen oppikken, in vergelijking met volwassenen. Er liggen tevens geen concrete elementen voor die erop wijzen dat de kinderen de scholing niet in Nederland, Algerije of elders zouden kunnen verder zetten. Uit het gegeven dat zij in België geboren

werden en steeds in België gewoond hebben, kan niet afgeleid worden dat zij elders niet zouden kunnen aarden. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote werkzaam is als psychiatisch verpleegkundige. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij met haar kwalificaties enkel in België een betrekking zou kunnen vinden, in Nederland heeft zij alleszins ook al gewerkt zo blijkt uit het administratief dossier. Kortom, in die zin achten wij deze beslissing tot weigering wegens redenen van openbare orde dan ook evenredig met de gevolgen die betrokkene en zijn gezin zullen ondervinden van deze beslissing.

In het formulier hoorrecht dd. 21.01.2021 opgemaakt in de gevangenis, vermeldde betrokkene nog dat hij een meerderjarige zoon uit een vorige relatie in Nederland heeft, namelijk D., S. (...). Betrokkene heeft kennelijk bezoek gekregen van hem in de gevangenis. Voor zover het daadwerkelijk om een zoon van betrokkene gaat, gelet er geen geboorteakte zich in het administratief dossier bevindt, dient erop te worden gewezen dat opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder een beschermingswaardig gezinsleven vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn, anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Dergelijke afhankelijkheid kan uit het administratief dossier niet blijken. Er wordt slechts melding gemaakt van een meerderjarige zoon, zonder meer. Ook de bezoeken in de gevangenis van de meerderjarige zoon, doen daaraan geen afbreuk. Ook met hem kan het contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en kan hij bezoeken brengen alwaar betrokkene zich vestigt. Daarnaast er ook sprake van een broer van betrokkene, B. K. (...) die in Duitsland zou verblijven. Ook bij deze verwantschapsband dient er een bijzondere afhankelijkheidsband aanwezig te zijn om onder een beschermingswaardig gezinsleven te kunnen vallen. Die afhankelijkheidsband kan evenmin blijken uit het administratief dossier.

Wat betreft de sociale en culturele integratie in België, kan er niet ontkend worden dat betrokkene geruime tijd, in de periode 2009 – 2021, regulier verblijf kende onder de F-kaart en nadien sedert 2014 de F+-kaart. Betrokkene verblijft dus reeds een relatief lange periode in België. Desondanks heeft betrokkene zijn verblijf niet aangewend om zich te integreren. Behoudens de taal die hij geleerd heeft en eventuele opgebouwde vriendschappen, trad hij immers tal van keren Belgische wettelijke bepalingen met de voeten, waardoor hij zelfs zijn duurzaam verblijfsrecht verloor. Vandaar dat de graad van integratie deze weigeringsbeslissing ook niet kan verhinderen. Herhaalde, ernstige inbreuken op de openbare orde kunnen bewaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd.

Betrokkene is intussen 51 jaar oud. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit een uiterst jonge of hoge leeftijd is die deze beslissing zou kunnen verhinderen.

Met betrekking tot betrokkenes gezondheidstoestand, blijkt uit het maatschappelijk onderzoek van de psychosociale dienst van de gevangenis (cfr. vonnis strafuitvoeringsrechtbank dd. 19.01.2024) dat betrokkene een hernia zou hebben of zou hebben gehad en dat hij daarvoor meermaals geopereerd werd. Betrokkenes medische toestand wordt echter geenszins met een objectief stuk aan getoond. Voor zover de medische aandoening vermeld in het vonnis aangenomen moet worden, brengt betrokkene dit niet spontaan naar voren bij huidige aanvraag. Betrokkene toont niet aan dat hij actueel enige medische opvolging krijgt of dat de zorgen die hij nodig zou hebben enkel en alleen in België zouden kunnen plaatsvinden en niet in zijn land van herkomst bijvoorbeeld. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medische obstakels zijn waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen; deze beslissing is dan ook op medisch vlak niet inhumain.

Wat betreft de economische integratie, blijkt overeenkomstig de verklaringen van betrokkene in de vragenlijst hoorrecht dd. 21.01.2021, dat hij in België ongeveer 5 jaar in de evenementensector (E. (...)) gewerkt heeft (expo's, parcours, festivals, wielrennen opbouwen en afbreken), ongeveer 1 jaar in de bouw, ongeveer 1 jaar in restaurants en dat hij in winkels en de haven korte opdrachten deed. Het gegeven dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft in België is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. Uit het administratief dossier blijkt dat hij officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 26.07.2017 tot 21.09.2017. Betrokkene heeft slechts zeer sporadisch, kortstondig officieel gewerkt op de reguliere Belgische arbeidsmarkt: het werkverleden dat betrokkene zelf schetst, stemt niet overeen met de databank van de RSZ. Het grootste deel van de tijd dat hij in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Nietaangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. De gepleegde strafbare feiten tonen een hunker naar snel winstbejag aan.

Overeenkomstig het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 19.01.2024 blijkt dat een intentieverklaring tot aanwerving dd. 21.11.2022 voorlag vanwege de firma (...). Hij startte daar nadat hij onder elektronisch toezicht werd geplaatst en sedert 7.08.2023 zou hij bij een andere werkgever in dienst getreden zijn. Bij huidige aanvraag voegt betrokkene inderdaad loonfiches toe van zijn huidige reguliere tewerkstelling. Echter, gezien het – in tegenstelling tot de illegale tewerkstelling – korte reguliere tewerkstellingsverleden van betrokkene, kan niet gesteld worden dat het om een diepgewortelde en doorgedreven economische integratie gaat. Het reguliere tewerkstellingsverleden van betrokkene weegt niet op tegen de correctionele

veroordelingen. Van een integratie op de illegale arbeidsmarkt blijkt duidelijk meer sprake dan op de reguliere arbeidsmarkt. Er liggen geen stukken voor dat betrokkene in Algerije, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het gegeven dat betrokkene opleidingen zou hebben gevolgd in België (heftruck, elektriciteit, basisveiligheid VCA – van Basisveiligheid VCA en de theoretische opleiding BA4 gewaarschuwd persoon – elektrische werkzaamheden ligt een deelnemingsattest voor, van heftruck ligt niets voor) doet evenmin iets af aan de vaststelling dat er geen reguliere economische integratie kan blijken. De opleidingen die betrokkene al dan niet zou hebben gevolgd, kunnen bijkomende kansen creëren om een job te vinden in het land van herkomst of origine of elders.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt betrokkene geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn. Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Algerije wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn. Ondanks de (nietgestaafde) bewering van betrokkene in de vragenlijst hoorrecht dd. 21.01.2021 dat hij Algerije op 16-jarige leeftijd verlaten heeft, kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met het land alwaar hij geboren en opgegroeid is. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, die volgens hem zijn enige band met Algerije vertegenwoordigde, overleden is. Zijn vader, diens nieuwe echtgenote, zijn zus en haar dochter zijn nog woonachtig in Algerije. Betrokkene heeft er dus een netwerk. Hoe dan ook laat de leeftijd van betrokkene toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis een leven in Algerije opnieuw op te bouwen, de banden met het geboorteland terug aan te sterken en er in het levensonderhoud te voorzien. Zoals supra reeds aangegeven, kan betrokkene, indien hij dat nog niet deed, de opheffing van de ongewenstverklaring in Nederland aanvragen zodat hij aldaar recht op verblijf kan aanvragen. Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die betrokkene met België is aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van het privéleven gebonden is aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde artikel, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (zie ook overeenkomstig arrest R/VV 41987 dd. 22.04.2010). Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die betrokkene tijdens zijn verblijf met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt gelet op al het voorgaande ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene, en dit op basis van op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Er zijn bezwaren van openbare orde, en betrokkene staat geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II). Betrokkene werd door Nederland N000000177005100001 ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990. Betrokkene is zoals aangehaald ongewenst verklaard door Nederland, en staat geseind voor de ganse Schengenzone om redenen van openbare orde. Ook in België pleegde betrokkene zware feiten van openbare orde. Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 43, § 1, iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het “Kinderrechtenverdrag”.

In de synthesesamenvatting zet verzoekende partij hieromtrent het volgende uiteen:

“6. Verwerende partij stelt:

“Betrokkenes verblijfsrecht werd laatst geweigerd op 15.02.2024. Er kan niet blijken uit betrokkenes dossier dat zijn situatie dermate zou zijn veranderd. Hij legt ook geen wezenlijk andere stukken voor, waardoor de voorgaande beslissing grotendeels dient te worden overgenomen”.

Verzoeker begrijpt dat een aantal beoordelingselementen uit vorige beslissingen werden overgenomen.

Maar, verzoeker deelt niet de mening dat zijn situatie niet dermate veranderd is. Toch wel; we zijn, ondertussen een jaar ‘verder’ waarbij lastens verzoeker geen verdere strafrechtelijke tussenkomsten van welke aard zijn geweest. Dit is uiteraard een belangrijk gegeven om de ‘actualiteit’ van het gevaar voor de openbare orde te beoordelen.

Hetzelfde geldt voor de beoordeling omtrent het familie- en privéleven, dat ondertussen ook veranderd is.

Dit stellen, of beter gezegd niet inzien, dat dit de toestand toch wel veranderd en bij de beoordeling in rekening moet worden gebracht, is illustratief voor de beoordeling van verweerder.

Klap op de vuurpijl is evenwel de laatste zin van de betreden beslissing en - teneinde er niet naast te lezen - ook nog in het vet:

“Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen”. Verzoeker komt hier verder nog op terug.

7. De genomen beslissing is genomen op basis van artikel 43, § 1, 2° Wet 15.12.1980.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een dergelijke beslissing te nemen moet hij rekening houden met (art. 43 § 2 Wet 15.12.1980):

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk,*
- zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*
verdere duiding wordt gegeven in artikel 45 Wet 15.12.1980:
- de redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden (§1),*
- de beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid (§2),*
- eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen (§ 2),*
- het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd (§ 2).*

8. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.); dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvV arrest nr. 284 977 van 16 februari 2023). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.; RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

9. Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. RvV. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en RvV. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

*Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).*

10. *De verwerende partij tracht aan de hoger gestelde bepalingen tegemoet te komen door:*

- *een uitgebreide beschrijving van het gerechtelijk verleden van verzoeker,*
- *te stellen dat verzoeker nog een actueel gevaar vormt voor de maatschappij, omwille van het recidivegevaar,*
- *te stellen dat het belang van de kinderen bij de genomen beslissing niet uit het oog werd verloren,*
- *dat er alternatieven zijn om het gezinsleven – weliswaar elders) verder te zetten,*
- *dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen maar niet onoverkomelijk is.*

Als dusdanig voegt verwerende partij niets toe aan de eerder genomen weigering van 15.02.2024, die overigens quasi identiek was aan de weigering van 23.01.2023, met dat verschil dat verwerende partij put uit een recente beslissing van de Strafvueroeringsrechtbank Brussel van 19.01.2024, een beslissing die verwerende partij lijkt te sterken in haar overtuiging van verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt. Verzoeker komt hier verder nog op terug.

11. *Met betrekking tot de redengeving in de genomen beslissing moet verzoeker het volgende vaststellen dat de hoger genoemde beginselen van behoorlijk bestuur en de genoemde mensenrechten onzorgvuldig werden onderzocht, dat er geen sprake is geweest van een degelijk onderzoek inzake de fair balance en dat de genomen beslissing buiten alle redelijkheid is.*

Concluant illustreert dit als volgt.

Inzake het facultatief karakter van de weigering

12. *Artikel 43 § 1 Wet 154.12.1980 bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde de verblijf van verzoeker kan weigeren.*

Verwerende partij laat na – en schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting – aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering.

Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 Wet 15.12.1980 dat daaruit 'per definitie' volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden. Het voldoen aan de bepalingen van artikel 43 § 2 en artikel 45 Wet 15.12.1980 is een noodzakelijke voorwaarde opdat de weigering – indien ze wordt genomen - rechtsgeldig zou zijn, maar indien daaraan voldaan is - zoals verwerende partij tracht aan te tonen – volgt hieruit niet automatisch een weigering. Dat is juist het facultatief karakter.

Daartoe zal verwerende partij moeten aantonen waarom de weigering toch genomen werd.

Verwerende partij blijft hier in gebreke.

Inzake de voorafgaande veroordelingen

13. *Verwerende partij lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op. Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling. Zoals hiervoor gezegd, dat is juist het facultatief karakter.*

Wel kan de overheid verwijzen naar de veroordeling – wat de verwerende partij in deze dan ook zeer uitgebreid doet in hoofdzaak door het citeren van onderdelen van het vonnis van 05.06.2020 van de correctionele rechtbank te Antwerpen – indien de omstandigheden die tot een veroordeling hebben geleid, wijzen op het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt .

14. *Vooreerst moet worden opgemerkt dat de veroordeling van 05.06.2020 gebaseerd is op feiten gepleegd in 2017. We zijn vandaag zeven jaar later. En niet zoals verwerende partij stelt "Ook al dateren de laatste feiten van ruim vier jaar geleden" (p. 4). Verwerende partij bedoelt hiermee – denkt verzoeker – het vonnis (waartegen overigens geen beroep werd ingesteld). Maar dit illustreert de onzorgvuldigheid die de verwerende partij aan de dag legt om haar beslissing (onvoldoende) te motiveren.*

Het is vandaag (minstens op datum van de bestreden beslissing) dat moet beoordeeld worden of de motieven, gedragingen die op zich een misdrijf uitmaken waarvan de ernst weerspiegeld wordt in de opgelegde straf, nog van die aard zijn dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar uitmaakt. Daarin slaagt verwerende partij niet.

Wat het 'citeren' van het vonnis betreft merkt verzoeker op dat verwerende partij hier niet duidelijk is, minstens de indruk geeft dat de rechter ten gronde zaken geschreven heeft terwijl deze niet in het vonnis staan.

Op bladzijde 2 van de bestreden beslissing vormen de 4de en de 5de alinea – weze het niet cursief – de weergave van tekst delen van het vonnis.

De laatste alinea van die bladzijde "Betrokkene heeft blijkbaar goede connectiein illegale praktijken" is echter niet terug te vinden in het vonnis. Het staat verwerende partij natuurlijk vrij zelf een mening te hebben omtrent een en ander, maar niet op een wijze die ronduit misleidend is. Trouwens op bladzijde 3 van de bestreden beslissing wordt gesteld "Uit het

vonnis d.d. 05.06.02020 blijkt verder ...". Ook dit geeft aan dat hetgeen voorafgaat ook uit het vonnis komt.

De zinsnede die verwerende partij misleidend aan de rechter ten gronde tracht toe te schrijven "Gezien de laakbare ingesteldheid van betrokkene, de drang naar snel en makkelijk geldgewin, de connecties in het milieu, het gebrek aan respect voor de wet, het zeer lucratieve karakter van de drugshandel en het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene er niet van weerhouden hebben zich weer op het criminele pad te begeven, bestaat het risico zonder meer dat betrokkene zal hervallen in illegale praktijken" staat dus niet in het vonnis. De rechter heeft ten aanzien van verzoeker geen dergelijke redengeving gegeven.

Aangaande het persoonlijk gedrag

15. Artikel 45 § 2 Wet 15.12.1980 dat stelt dat het evenredigheidsprincipe moet nageleefd worden en de weigering uitsluitend gebaseerd dient te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid: het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn. Verzoeker merkt op dat art.

45 § 2 Wet 15.12.1980 het heeft over 'een' fundamenteel belang van de samenleving, niet over 'het' fundamenteel belang. Verzoeker ziet trouwens niet in wat 'het fundamenteel belang van de samenleving' zou zijn.

Verwerende partij tracht dit als volgt aan te tonen:

"Wat betreft het persoonlijke gedrag van betrokkene en of dit gedrag een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, kan uit het geheel van de gepleegde feiten en strafrechtelijke veroordelingen tot gevolg redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is.

Ook al dateren de laatste feiten van ruim 4 jaar geleden vormt dit geen argument om te kunnen stellen dat de bedreiging niet langer actueel is."

Nogmaals: de feiten zijn van 7 jaar terug. Het zal verwerende partij ongetwijfeld bekend zijn dat er tussen de feiten en de veroordeling een zeker tijdsverloop is.

Maar, en essentieel, het is duidelijk dat de 'kapstok' voor de verwerende partij de feiten van 2017 zijn gevolgd door de veroordeling in 2020. Dat het tijdsverloop geen argument is om te stellen dat er geen actuele bedreiging is, kan verzoeker nog begrijpen. Maar daarover gaat het niet. Het gaat erom dat verwerende partij moet aantonen dat die bedreiging nog steeds actueel is. Verzoeker leest nergens waarom de bedreiging nog actueel zou zijn.

16. En "Betrokkene bevindt zich in een staat van bijzondere herhaling, met een toenemende gradatie van aard en ernst van gepleegde feiten".

Verzoeker ziet niet dat hij zich in staat van bijzondere herhaling bevindt. Verzoeker neemt aan dat verwerende partij het begrip bijzondere herhaling in zijn strafrechtelijke betekenis gebruikt nu dat dit begrip niet in de normale omgangstaal wordt gebruikt. Verzoeker ziet geen staat van bijzondere herhaling. Overigens had dit zo geweest dan was dit ook in het vonnis van 05.06.2020 vermeld geworden. Er is zelfs in dat vonnis geen wettelijke herhaling aangenomen ten aanzien van verzoeker.

17. Verzoeker kan maar besluiten dat verwerende partij blijkbaar de weigeringsbeslissing ophangt, minstens ten dele, aan het recidivegevaar dat verwerende partij zelf inschat zonder enige onderbouwing van welke aard ook. Met onderbouwing bedoelt verzoeker wetenschappelijke onderbouwing.

De kwalificaties van verwerende partij zijn verzoeker niet bekend.

Evenmin legt verwerende partij een risicotaxatie voor. Neen, verwerende partij blijft maar steken in de feiten van 2017 en de ernst daarvan om dan maar te stellen dat verzoeker een recidivist isvoor de toekomst.

Risicotaxatie of risico-evaluatie is immers geen evidente kwestie. Zo is in de forensische diagnostiek de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een veroordeelde in de toekomst opnieuw misdrijven zal plegen of met andere woorden het taxeren van de kans op terugval in delictueel gedrag een uiterst moeilijke opdracht. Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op herval zal bestaan. In het kader van de strafuitvoering is er een psychosociaal verslag van de psychosociale dienst dat in de praktijk een belangrijke informatiebron is. Het volstaat niet, zoals verwerende partij het doet, 'aan te nemen' dat er een kans op recidive bestaat. Nagegaan moet worden of deze kans vandaag reëel is. De redenering van de verwerende partij is de typische redenering dat de pleger van een misdrijf een "homo economicus" is die slechts besluit tot het plegen van het misdrijf na een zorgvuldige analyse van kosten en baten; m.a.w. meestal een fictie.

18. Verwerende partij stelt dat betrokkene omwille van zijn verblijf in de gevangenis niet meer de kans gehad heeft feiten te plegen, om dan terug te grijpen naar feiten gepleegd in Nederland in de periode tussen 1995 en 2004. Twintig jaar geleden dus. Toch wel, verzoeker heeft sedert zijn verblijf meerdere uitgaansvergunningen gehad die allen correct zijn verlopen.

Maar juist het feit dat verzoeker in de gevangenis is, had voor een zorgvuldige overheid een reden moeten zijn om na te gaan hoe gespecialiseerde diensten het risico taxeren en dit in het kader van de strafuitvoering. Zoals gezegd, bij gebrek aan enig ander stuk daaromtrent in het administratief dossier, is de stelling van recidive gewoon een aanname van de verwerende partij wiens kwalificaties omtrent risicotaxatie niet bekend zijn.

19. In dat verband wijst verzoeker op het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, strafuitvoeringsrechtbank van 19.12.2022.

Bij dit vonnis werd aan verzoeker de modaliteit van elektronisch toezicht toegekend. Deze kan pas toegekend worden voor zover in zijn hoofde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan niet tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden (art. 47 § 1 WERV – Wet externe rechtspositie).

Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

- de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering,
- het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten,
- het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen,
- de houding ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid,
- de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden.

Het dossier moet tevens een sociaal reclasseringsplan bevatten waaruit zijn perspectieven op reclassering blijken.

Belangrijk in dit vonnis is de volgende passage (punt 2.3), bevattende het standpunt van de psychosociale dienst (PSD):

"De PSD weerhoudt uit de door haar uitgevoerde analyse van de criminogene domeinen geen antisociaal persoonlijkheidspatroon bij de heer B. (...), noch antisociale cognities.

Er wordt aangegeven dat de heer B. (...) over voldoende zelfcontrole en frustratietolerantie lijkt te beschikken en dat hij het algemeen niet impulsief of agressief reageert. Wanneer hij moeilijkheden ondervindt, uit dit zich in spanningsklachten, zo wordt beschreven. Uit de maatschappelijke enquête die bij de partner van de heer B. (...) werd afgenomen komt naar voor dat het voornamelijk het eergevoel van de heer B. (...) geweest zou zijn dat een aanleiding vormde tot het plegen van de feiten. Zijn partner verhaalde dat de heer B. (...) financieel afhankelijk van haar was. Hij vond dat hij zijn gezin diende te voorzien van financiële middelen doch kon dit niet, wat volgens zijn partner bijdroeg tot het plegen van de feiten.

De PSD vermeldt dat de heer B. (...) op het ogenblik van de feiten een antisociaal netwerk had, dat volgens hemzelf geen goede invloed had op hem (...)

Er werd door de PSD aangegeven dat de reclassering van de heer B. (...) geconcretiseerd is en dat controle en opvolging door de justitie assistent opportuun geacht wordt".

Met andere woorden en het standpunt van de PSD en het oordeel van de rechter stellen dat verzoeker zijn sociale integratie kan afwerken.

Nergens is er sprake – ook niet in het advies van het openbaar ministerie – van enig gevaar voor de maatschappij of voor de openbare orde.

Verzoeker merkt op dat een ET hem toelaat zich te verplaatsen voor het werk.

20. Meer nog, bij vonnis van 19.01.2024 (vonnis waarnaar verwerende partij ook verwijst, maar er een verkeerde lezing van geeft) (stuk 2) werd aan verzoeker de voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Verwerende partij grijpt dit vonnis aan om erop te wijzen dat in dit vonnis wordt 'erkend' dat er een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten is.

Maar, verwerende partij gaat moedwillig voorbij aan het feit dat door het opleggen van bijzondere voorwaarde hieraan kan tegemoet gekomen worden.

Verwerende partij laat uitschijnen dat het feit dat bijzondere voorwaarden werden opgelegd wat de gevaarlijkheid van verzoeker zou moeten illustreren.

Mogelijks is verwerende partij niet vertrouwd met de Wet Externe Rechtspositie waarbij er sprake is van algemene voorwaarden (de voorwaarden die altijd en voor iedereen gelden die een strafuitvoeringsmodaliteit toegekend krijgen) en bijzondere voorwaarden, eigen aan de persoon.

Ter verduidelijking: het systeem van voorwaardelijke invrijheidstelling garandeert een bescherming van de maatschappij door het feit dat het werkt op reclassering van de veroordeelde en er maatregelen kunnen genomen worden teneinde de recidive te beperken door de begeleiding en het toezicht waarmee de voorwaardelijk in vrijheid gestelde wordt omkaderd (Parl. St. Senaat 2004-05, 3-1128/1, 22).

Het is misschien nuttig deze voorwaarden te lezen om in te zien dat deze voorwaarden nergens wijzen op enig acuut gevaar voor de samenleving: werk houden of zoeken, zijn administratie in orde brengen, meewerken met de politie, niet met de wagen zonder geldige documenten enz. En daaruit afleiden dat er een acuut gevaar is? Dit is niet ernstig.

Verzoeker mag zelfs naar het buitenland gaan zonder iemand toestemming te moeten vragen (voor max 72 u)

Verzoeker kan ook maar vaststellen dat hij nu al meer dan een jaar (los van de tijdelijke uitgangen) – weliswaar en tot het vonnis van 19.01.2024 met een enkelband – vrij in de maatschappij kan circuleren, met woonplaats bij zijn gezin sedert februari 2023.

De bedreiging is bijgevolg dus ook niet actueel. Laat staan dat verwerende partij ze onderzocht heeft.

Verzoeker verwacht van verwerende partij een grondige risicoanalyse, die gedocumenteerd is. Verwerende partij kan toch onmogelijk blind zijn voor de evolutie die verzoeker heeft doorgemaakt. Maar toch, bij gebrek aan gedegen analyse beperkt verweerder er zich toe te stellen dat volgens haar met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid verzoeker zal hervallen. En dat is risico is er nog steeds (aldus verweerder) en is zelfs actueel. Verzoeker vraagt zich af welke inhoud verwerende partij aan het woord 'actueel' dan wel geeft: is dat synoniem van potentieel? Van imminent? Of is het een eigen invulling waarop verzoeker zich niet kan verdedigen. Maar hierna dan toch een poging ertoe.

21. In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)"

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst. Dit laatste is thans het geval. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Daarenboven heeft volgens het vonnis verzoeker zonder enig probleem gebruik kunnen maken van uitgaansvergunningen die correct werden nageleefd en waarin ook het risico op recidive klein wordt geacht.

Nota met opmerkingen - Repliek

In de nota met opmerkingen herhaalt verwerende partij wat eerder ook reeds in de bestreden beslissing werd neergeschreven, met name een uitvoerig citeren van het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 05.06.2020 (nota p.7)

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat in het vonnis van 05.06.2020 de correctionele rechtbank zich uitspreekt over de feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte in 2017. De rechter maakt geen beoordeling over het toekomstig gedrag.

Vervolgens stelt verwerende partij (nota p. 8-9) dat de bestreden grondig het persoonlijk gedrag van verzoeker en het weerhouden risico op recidive motiveert door onder meer te herhalen wat in de bestreden beslissing staat: "Ondanks de reden dewelke betrokkene zelf opgaf en het gegeven dat hij de feiten erkende, getuigt het allermint van verantwoordelijkheidszin en schuldinzicht gelet betrokkene aanhaalde door andere personen te zijn overgehaald om de feiten te plegen: hij wenst als het ware de schuld van de feiten op andere personen af te wenden (...)" (enz.)

Verzoeker wijst erop dat de strafrechter twee beoordelingen dient te maken: de schuld en de strafmaat. De schuld heeft verzoeker niet betwist. Wat de strafmaat betreft kan de rechter oordelen met alle andere elementen die hem toelaten de precieze strafmaat te bepalen. Dat verzoeker daarbij elementen inroept – die mogelijks zelfs juist zijn – (wat we niet weten) is zijn goed recht.

Overigens, wat het schuldinzicht betreft, is het zo dat zonder schuldinzicht er geen strafuitvoeringsmodaliteiten worden toegekend. En spijt komt vaak pas na de zonde. Maar dit maakt de spijt daarom niet minder oprecht.

Voor het overige kan verzoeker maar herhalen wat hij eerder reeds stelde, met name dat de feiten van meer dan 7 jaar geleden dateren, niet van vier jaar zoals verwerende partij blijft volhouden.

Wat de verwijzing naar het vonnis van de SURB betreft van 19.01.2024 houdende toekenning van de voorwaardelijke (en niet voorlopige) invrijheidstelling merkt verzoeker op dat bij elke strafuitvoeringsmodaliteit er algemene voorwaarden en bijzondere voorwaarden zijn. De algemene voorwaarden zijn standaardvoorwaarden in die zin dat zij steeds opgelegd moten worden zonder onderscheid. Worden zij niet opgelegd dan is de beslissing onwettig (Art. 55

Strafuitvoeringswet; Cass. 24 oktober 2007, P.07.1390.F). Waaronder 'geen strafbare feiten' plegen. Dat zegt dus niets over de persoon zelf, of over het risico.

In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar rechtspraak HJ en EVRM (nota p. 12-13) waarin gesteld wordt dat het enkel feit van het voorafgaand gedrag kan voldoen voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde.

Verzoeker merkt op dat de geciteerde rechtspraak toch al van enige tijd terug dateert en dat ondertussen de geesten blijkbaar geëvolueerd zijn.

Verzoeker verwijst naar wat hij in zijn verzoekschrift daaromtrent reeds eerder schreef (zie supra) en voegt er nog het volgende aan toe.

Zo is er de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betrouwbare omzetting van Richtlijn 2004/38/EG, 12 waarin gesteld wordt:

"Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluiten op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat". (eigen onderstreping)

Uw Raad bevestigde reeds dat er een onderzoek dient te gebeuren naar de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving en dat door dit niet te doen verweerder niet correct gehandeld heeft (RvV nr. 268.400, 16 februari 2022). In, het arrest nr. 284 942 van 16 februari 2023, stelde uw Raad:

"2.10. Het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers, vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan worden beperkt in de volgende gevallen, voorzien in artikel 43 van dezelfde wet:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.11. Blijkens deze bepaling kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd. Overeenkomstig artikel 45 van de Vreemdelingenwet moet het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). De Raad is verplicht zich hieraan te houden en kan dit niet negeren op grond van het verweer in de nota met opmerkingen dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn is omgezet in nationale wetgeving” (eigen onderstreping)

In casu is verwerende partij in gebreke gebleven te onderzoeken of betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dit klemt nog meer omdat de feiten dateren van 2016, dat verzoeker ondertussen een begeleidingsprogramma gevolgd en afgerond heeft, dat verzoeker sedert 2023 reeds ‘terug in de maatschappij’ is. Verwerende partij toont op geen enkele manier aan dat verzoeker door deze oude feiten nu, anno 2024, nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Tot slot merkt verwerende partij (nota p. 14) op dat verzoeker “opnieuw aanvoert dat niet volgende rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker geen nieuwe feiten zou gepleegd hebben. Voor alle duidelijkheid, verzoeker bevindt zich nog steeds in strafuitvoering van de veroordeling tot 8 jaar effectieve gevangenisstraf als leidinggevende binnen een internationale criminele drugsorganisatie. Verzoeker argumenteert aldus dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde omdat hij tijdens de uitvoering van zijn straf onder elektronisch toezicht geen nieuwe criminele feiten heeft gepleegd. Een en ander is niet serieus en geeft blijk van een gebrek aan schuldinzicht”.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat behoudens verkeerde lezing van de bestreden beslissing de bewuste veroordeling een veroordeling is als lid van een criminele organisatie, niet als leidinggevende. Dit terzijde.

Wat het niet ‘serieus’ karakter betreft van ‘niet plegen van nieuwe feiten onder het ET’ wil verzoekers enkel betogen dat wat de beoordeling van de ‘actualiteit’ van de dreiging betreft, er rekening moet gehouden worden dat verzoekers tijdens de strafuitvoeringsmodaliteiten die hem werden (en nog steeds zin toegekend) zich gedraagt naar de opgelegde voorwaarden. Wat hieraan niet serieus is ontgaat verzoeker.

Inzake de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong

22. Het standpunt van verwerende partij omtrent deze aspecten is het volgende:

Verzoeker was in legaal verblijf in België sedert 28.07.2009 tot 23.04.2021 datum waarop door verwerende partij een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf werd genomen op grond van de zelfde veroordeling als degene die nu voorligt van de de CR Antwerpen.

Verwerende partij stelt onomwonden dat via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de echtgenote en de kinderen van verzoeker het mogelijk moet zijn een langeafstandsrelatie in stand te houden maar “Dit zal natuurlijk wel een inspanning vragen”, aldus de verwerende partij. Verzoeker merkt op dat het niet alleen een inspanning zal vragen; bepaalde wettelijke huwelijksplichten zijn niet mogelijk.

23. Verwerende partij meent dat het belang van de kinderen ‘allerminst uit het oog verloren’ wordt. Immers, zo wordt gesteld “Door de duurtijd dat betrokkene heeft doorgebracht in de gevangenis is het eveneens redelijk te stellen dat de grootste zorgdrager voor de kinderen eveneens de moeder is en niet betrokkene.

Betrokkenes aandeel in de dagdagelijkse opvoeding van de kinderen kan niet getuigen van continuïteit, waardoor bijgevolg het mentale en/of fysieke welzijn van de kinderen en hun persoonlijke ontwikkeling niet in het gedrang komt door het feit dat betrokkene het verblijfsrecht niet opnieuw verwerft. Dat het evenwicht van de kinderen zou worden verstoord indien aan betrokkene het verblijfsrecht niet wordt toegekend, wordt als laag ingeschat, net omdat de belangrijkste terugvalbasis bij afwezigheid van betrokkene de moeder blijkt te zijn”.

Dat verzoeker omwille van zijn detentie niet de dagdagelijkse zorgen kan opnemen, is een open deur intrappen evenals het feit dat de moeder de belangrijkste terugvalbasis is.

Maar stellen dat het ontbreken van de vader-verzoeker het mentale en/of fysieke welzijn van de kinderen en het persoonlijke ontwikkeling niet in het gedrang brengt, of althans laag wordt ingeschat, staat haaks op alle wetenschappelijke literatuur die voldoende algemeen gekend is, de kinderrechtverdragen en artikel 8 EVRM. Los daarvan, wie heeft die inschatting ‘laag’ gemaakt? Verzoeker ziet in het administratief dossier daaromtrent geen enkel stuk dat toelaat dit te begrijpen en deze inschatting te beoordelen.

De materiële motiveringsplicht is hier duidelijk geschonden.

En ...quid met het gegeven dat verzoeker sedert meer dan een jaar reeds terug bij de kinderen is. Volgens verzoeker is daar misschien wel over nagedacht, maar dit nieuw element (we zijn immers een jaar verder) werd niet betrokken in de beoordeling.

24. Vooraleer er sprake kan zijn van het recht op eerbiediging van het privé- en, gezinsleven moet er sprake zijn van een privé-of familieleven. De verwerende partij erkent dat dit familieleven – binnen de mogelijkheden van detentie – wel mogelijk bestaat.

Hoewel artikel 8 EVRM bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging inhouden uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door art. 8 EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, § 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 226/10, Tanda-Muzing v. Frankrijk, § 68) (RvV nr. 284 977 van 16 februari 2023).

Verzoeker meent dat dit standpunt zoals uitgedrukt voor Uw Raad ook van toepassing is in voorliggend dossier.

In hetzelfde arrest van 16 februari 2023, nr. 284 977 van Uw Raad werd gesteld:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet loutere goed wil om met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, zoals verzoeker terecht aanstipt, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een

“fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.”

Het recht is evenwel niet absoluut wat betekent dat inmengingen door de overheid op de uitoefening van dit recht zijn toegestaan. Om te kunnen spreken van een inmenging en niet van een schending moet voldaan worden aan de voorwaarden van art. 8 2de lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten .

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaving van de openbare orden anderzijds .

In tegenstelling tot het standpunt van verwerende partij dat de gezinsrelatie zich kan afspelen via moderne communicatiemiddelen en dat dit voldoende is om de vaderrol in te vullen, meent verzoeker dat er onvoldoende rekening gehouden wordt met het gegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst met

het gezin, zowel voor de moeder als voor de kinderen een onmogelijke optie is, zeker wat het belang van de kinderen betreft.

Evenmin heeft verwerende partij de concrete belangen van de kinderen in overweging genomen, waarbij werd nagegaan of de weigering van het verzoek enige invloed zal hebben op de kinderen en zo ja, in welke mate.

Door enkel op een zeer algemene wijze en generieke wijze te stellen dat verzoekers privébelangen niet opwegen tegen het gevaar dat hij vormt (althans volgens verwerende partij) voor de openbare orde toont verwerende partij niet aan dat er enigszins rekening is gehouden met de belangen van de kinderen. 'Belang van de kinderen' is overigens meer dan stellen dat een contact via moderne communicatiemiddelen daartoe volstaat.

Verzoeker wenst hier te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 273 526 van 31 mei 2022.

"Het is niet zo dat uit het bestaan van een beperkt omgangsrecht in het kader van pleegzorg automatisch kan afgeleid worden dat het belang van het kind niet geschaad is, indien het niet meer of enkel op afstand kan uitgeoefend worden via internet telefonie of bezoek vanuit het buitenland."

En verder:

"De gemachtigde gaat voorbij aan de rechtspraak van het EHRM dat dienaangaande stelt dat: "dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la,

rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (met verwijzing naar rechtspraak EHRM)

Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar samenwoont, onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband. (...).

Het verbreken van het contact met een jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder, aldus het Hof. Bijgevolg heeft de verzoekende partij terecht gewezen op het belang van het feit dat de visu contacten met het kind noodzakelijk zijn, ook in het kader van het uitbreiden van het omgangsrecht. De Raad volgt verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook niet waar zij stelt dat artikel 8 van het EVRM niet kan geschonden worden ten aanzien van het kind, aangezien het minderjarig kind wordt opgevangen door pleegzorg en er slechts beperkte contacten bestaan tussen de verzoekende partij en het kind. Ten overvloede wijst de Raad erop dat blijkens artikel 24, lid 3, van het Handvest ieder kind er recht op heeft regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. Van enig spoor dat de contacten tussen moeder en het kind in dit geval indruist tegen het belang van het kind is geen sprake.

2.6. Er zijn geen aanwijzingen in het administratief dossier voorhanden en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er objectieve aanwijzingen bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij het via pleegzorg geregelde bezoek niet daadwerkelijk zou hebben uitgeoefend. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat pleegzorg slechts een tijdelijke oplossing is en de Raad ziet niet in hoe de verzoekende partij het omgangsrecht met het jonge kind verder kan opbouwen als de verzoekende partij naar het herkomstland moet gaan, wat gesuggereerd wordt in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsmaatregel maar uit de bewoordingen blijkt dat de verwerende partij uitgaat van een vertrek naar het herkomstland. De bestreden beslissing voorziet immers in een toekomstig bezoek vanuit het buitenland en contacten met het kind via internet en telefonie en moderne communicatiemiddelen.

De Raad volgt de gemachtigde dat het belang van het kind een primordiaal, doch geen absoluut karakter heeft en dat met andere belangen ook moet rekening gehouden worden. Echter in casu verduidelijkt de gemachtigde niet welke andere belangen zwaarder wegen (immigratiecontrole, waar net het recht op verblijf werd toegekend in functie van het kind) en geen feiten voorhanden zijn of toch niet worden vermeld in de bestreden beslissing om aan te nemen dat het gedrag van de verzoekende partij ingaat tegen de openbare orde.

De Raad is er niet van overtuigd dat de verwijdering of de beëindiging van het verblijf van de moeder evenwichtig of proportioneel is in de huidige casus, waar de moeder meer dan de helft van haar leven in België verblijft (zie feitenrelaas in de nota met opmerkingen: asielaanvraag ingediend door ouders (verzoekende partij als minderjarig kind, toen zeven jaar) op 30 november 2006).

Ook al kan in vele gevallen aangenomen worden dat een terugkeer naar een herkomstland, om later terug te keren op legale wijze naar België, niet disproportioneel is ten aanzien van het gezinsleven, doet dit geen

afbreuk aan het feit dat in concreto op afdoende zorgvuldige wijze met de elementen eigen aan de concrete zaak moet rekening gehouden worden om na te gaan of dit in het concrete geval ook geldt.

Verder is artikel 8 van het EVRM inderdaad geen vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, maar primeert die bepaling wel degelijk op de Vreemdelingenwet. In casu heeft de gemachtigde daarbij de omstandigheden waarvan hij kennis had niet op afdoende zorgvuldige wijze afgewogen in het onderzoek van artikel 8 van het EVRM en de proportionaliteit ervan. Het hoger belang van het kind is niet afdoende in rekening gebracht. De conclusie van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, dat er kennelijk geen sprake meer was van afdoende affectieve banden met het kind, is gebaseerd op een loutere hypothese.

“Via moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de echtgenote en de kinderen, alwaar bij legaal kan binnenkomen en verblijven, moet het mogelijk zijn een langeafstandsrelatie in stand te houden”.

Dit klemmt nog meer nu de bestreden beslissing stelt dat: “De door betrokkene voorgelegde stukken tonen aan dat betrokkene goed ondersteund is geweest, ze kreeg een voogd als minderjarige in België om haar bij te staan, ze kreeg een kind als minderjarige maar mocht samen met het kind in CIB De stobbe verblijven, ze wordt bijgestaan door het OCMW, de VDAB en de pleegzorgdienst.” In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde niet op voldoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat, ook al is het omgangsrecht beperkt, er geen gezinscel zou bestaan tussen de verzoekende partij en haar kind. De verzoekende partij kon evenmin vermoeden dat de verwerende partij zou uitgaan dat het voorgelegde bezoekplan niet zou aanvaard worden en de verwerende partij ervan zou uitgaan dat er geen daadwerkelijk bezoek zou worden uitgeoefend. Integendeel met wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen suggereert, kon uit de uitnodigingsbrief tot horen niet worden afgeleid dat naast de regeling die de pleegzorg voorziet bijkomend een daadwerkelijke uitoefening van het omgangsrecht moest worden aangetoond. Het bewijs van ouderlijk gezag hoefde de verzoekende partij niet te leveren nu de verwerende partij wist dat het kind onder pleegzorg staat, wat betekent dat bij gebreke van het ontnemen van het ouderlijk gezag de verzoekende partij dit ouderlijk gezag behoudt. De verzoekende partij kon zich buigen op het vermoeden dat zij het ouderlijk gezag van het kind heeft.

Voor zover als nodig herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing weliswaar niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel maar dat uit de bewoording van de gehele beslissing blijkt dat het wel het doel is om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing brengt bovendien teweeg dat de verzoekende partij in een illegale situatie terecht komt waar zij geen financiële bijdrage kan leveren voor haar kind, wat evenmin in het belang is van het kind. De opmerking van de verwerende partij, dat geen gezinseenheid bestaat tussen de verzoekende partij en het kind omwille van het niet samenwonen, genomen door “een beslissing van een Belgische jeugdrechter”, lijkt de Raad irrelevant.

25. Verzoeker weet uiteraard wel dat ieder dossier zijn eigen kenmerken heeft en dat een arrest in zaak A niet zomaar transposeerbaar is op zaak B. Niets belet evenwel gemeenschappelijke lijnen te zoeken en daarop het geciteerde arrest toe te passen, minstens ter overweging voor te leggen.

De voornoemde casus en voorliggend dossier hebben gemeen dat een ouder (in casu verzoeker) een beperkt omgangsrecht met het kind (eren) heeft. Dit staat het bestaan van een gezinsband evenwel niet in de weg.

In beide gevallen wordt een recht op verblijf geweigerd omdat de band tussen moeder/verzoeker en kind(eren) toch al beperkt is. En in beide dossiers is dit recht inderdaad beperkt. Dit element nu hanteren om te stellen dat het kind dat nu toch ‘gewoon’ is, daar komt het de facto op neer, is echter een brug te ver.

Het bestendigen van een beperkt – of zeer moeilijk – contact komt het kind niet ten goede. Verwerende partij draait de zaken om en oordeelt zelfs dat de kinderen slachtoffer zijn van verzoeker. Behalve een aanname door de gemachtigde ligt daarvan niets voor. Trouwens, zo dit zo zou zijn dan had de partner van verzoeker reeds lang de alarmbel geluid.

26. Een ander gemeenschappelijk punt is dat in beide gevallen het verblijf wordt beëindigd zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat – wat verzoeker betreft – eens uit detentie maar andere mogelijkheden moet uitproberen.

Het cynisme-gehalte van dergelijke stelling ligt hoog en overschrijdt wat men van een ernstige motivering mag verwachten, maar dan naar beneden.

Nog gesteld dat verzoeker na detentie geen BGV zou krijgen, wat dan? Zou dan plots er geen zagezegd actueel gevaar meer zijn? Illegaal in België, geen werk, enz. Kortom dwingen in de illegaliteit – wat overigens een strafbaar feit uitmaakt – en waartoe verwerende partij niet anders dan mededader kan genoemd worden.

Of, toch een BGV en terug naar Ja, waar naar toe?

En eens daar, knuffelen via internet, of misschien ondertussen via VR.

27. Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending van artikel 8 EVRM en van het Verdrag inzake de rechten van het kind d.d. 20.11.1989 voorligt.

Het is niet omdat aan de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking kan worden toegekend en dat de rechtstreekse schending van de bepalingen niet dienstig kan worden ingeroepen (met verwijzing naar arresten RvV), deze bepalingen niet interpretatief kunnen worden gehanteerd.

Daarenboven kan verzoeker alleen maar vaststellen dat uw Raad in het arrest nr. 273 526 van 31 mei 2022 toch wel in belangrijke mate het IVRK lijkt toegepast te hebben.

Dit verdrag bepaalt in artikel 3.1

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”

Artikel 9.1. bepaalt:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind”.

Deze ‘scheiding’ kan niet opgevangen worden via moderne communicatiemiddelen. Laat staan dat een knuffel mogelijk is.

Artikel 18.1 bepaalt:

“De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind.

Het belang van het kind is hun allereerst zorg.”

Dit is duidelijk: gezamenlijk opvoeding – wat niet lukt op afstand – en eerste belang van het kind.

28. Maar dit belet niet dat, althans volgens verzoeker, niet moet gekeken worden naar het afgelegde traject waarbij verzoeker de laatste jaren zijn gezin heeft kunnen opzoeken en hij zelfs sedert eind 2022 permanent in het gezin aanwezig is (aanvankelijk onder elektronisch toezicht, thans onder VI).

Verwerende partij lijkt te stellen, althans zo leest verzoeker dat, dat het gezinsleven zich al jaren beperkt heeft tot telefonische contacten, gevangenisbezoeken, sturen van kaartjes, en dat dit allemaal blijkbaar zonder enig probleem is verlopen, voor de kinderen en voor zijn partner en dat dit dus in de toekomst ook best zo maar moet blijven.

Nota met opmerkingen - Repliek

In de nota met opmerkingen haalt verwerende partij aan dat aan het Kinderrechtenverdrag geen directe werking kan worden toegekend. Dat is verzoeker bekend. Dit betekent evenwel niet dat men zich er minstens kan laten door inspireren.

Tweede middel: schending van het fair play beginsel en het onpartijdigheidsbeginsel als beginselen van openbaar bestuur, schending art. 40ter, § 2, eerste mid, 2° Vreemdelingenwet

29. Verwerende partij stelt :” Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen i België”.

Verwerende partij zal willen verduidelijken wie gaat bepalen wanneer verzoeker op het goede pad is en wat het goede pad dan in concreto betekent. Voor zover bekend heeft verwerende partij daartoe geen bevoegdheid, hoewel verwerende partij er blijkbaar wel van uit gaat dat haar beslissingen de rechterlijke macht bindt: "Omdat aan betrokkene geen verblijfsrecht kan worden toegekend zal de strafuitvoeringsrechtbank hiermee rekening dienen te houden bij het bepalen van nieuwe strafuitvoeringsmodaliteiten".

30. Dit moet samen gelezen worden met de allerlaatste zin van de bestreden beslissing: "Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen". (ook in het vet in de bestreden beslissing).

Daarmee heeft verwerende partij dan haar ware gelaat getoond. In mensentaal leest dit: verzoeker, doe geen moeite want u zal toch steeds een negatieve beslissing krijgen.

Verwerende partij stelt niet alleen de strafuitvoeringsrechtbank onder curatele, maar gaat dan ook nog een verzoeker verbieden (hoe anders 'ten stelligste afreden' lezen) nog een aanvraag te doen. Wat is daartoe de wettelijke basis?

Volgens verzoeker is er geen.

Gans dit geheel, is illustratief voor een geacharneerde overheid die het kennelijk beu is.

Verzoeker meent dat de fair play – het gaat immers om een impliciete dreiging – en het onpartijdigheidsbeginsel – ronduit zeggen: doe geen moeite meer zodat verzoeker er niet meer kan op rekenen een eerlijke en zorgvuldige behandeling van zijn volgend verzoek (indien hij dit nodig acht) te krijgen.

Nota met opmerkingen – Repliek

Verwerende partij merkt op (nota p. 19) dat "tenslotte is het niet duidelijk welke bepaling verzoeker geschonden acht door de mededeling in de bestreden beslissing "Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dien". Immers, verzoeker is aan zijn vierde aanvraag gezinshereniging toe, het beroep tegen zijn vorige aanvraag is zelfs nog hangende bij uw Raad. Dat verzoekende partij geen nieuwe pertinente stukken bijbrengt en de beoordeling in hoofde van verzoekende partij werd gemaakt. In deze zin komt het niet onredelijk voor dat verwerende partij verzoekende partij afraadt om andermaal een aanvraag gezinshereniging met nogmaals dezelfde stukken in te dienen en het bestuur te dwingen op nieuw eenzelfde beslissing te nemen".

Nog los van het feit dat verzoeker niet weet welke nieuwe pertinente stukken nog dienen bijgebracht te worden – verzoeker woont nu eenmaal samen met zijn gezin – is dit standpunt de beste illustratie van het feit dat verwerende partij geen enkele moeite doet om een actuele beoordeling te maken van het gevaar voor de openbare orde.

En, erger nog, dat verwerende partij dit ook niet van plan is. Immers, zo wordt duidelijk gesteld, bij een nieuwe aanvraag zal dezelfde beslissing genomen worden. Dit is niet ernstig. Het is het gewoon ontkennen dat het gevaar voor de openbare orde een actuele beoordeling vergt zoals hiervoor reeds uiteengezet."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 43, §1, 2° en artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luiden als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De relevante bepalingen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)”

In zoverre de verzoekende partij wijst op het facultatief karakter om een weigeringsbeslissing te treffen, kan zij worden gevolgd. Evenwel betekent dit niet dat de verwerende partij het verblijf niet kan weigeren. Dit is nu net de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verwerende partij dient evenwel te motiveren waarom zij een weigeringsbeslissing neemt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij op een omstandige wijze uiteenzet waarom zij in casu geopteerd heeft voor een weigeringsbeslissing. De formele motiveringsplicht gaat echter niet zo ver dat de verwerende partij zou moeten motiveren waarom zij geen positieve beslissing treft.

Voorts betwist de verzoekende partij dat zij actueel nog een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Ze hekelt het feit dat de verwerende partij meent dat er niets gewijzigd is sedert haar laatste aanvraag. Ze stipt aan dat er ondertussen weer een jaar verstreken is, waardoor er nu volgens haar zeker geen actueel gevaar meer is. Zij stelt dat de verwerende partij louter verwijst naar haar veroordelingen en tevens merkt ze op dat de laatste feiten gepleegd werden in 2017. Ze stelt ook dat de verwerende partij niet correct citeert uit het vonnis. Daarnaast stelt ze dat zij zich niet in een toestand van herhaling bevindt en meent ze dat de verwerende partij een risicotaxatie dient te maken. Zij wijst erop dat haar uitgangsvergunningen steeds correct zijn verlopen, wijst op het vonnis van de SURB en het sociaal reclasseringsplan. Ze stipt ook aan dat haar een voorwaardelijke invrijheidsstelling werd toegekend. Ze concludeert dat de bedreiging niet meer actueel is.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Ze komt tot dit besluit op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij steeds opnieuw ernstige criminele handelingen stelde, dat zij totaal niet in staat bleek te zijn om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden en dat zij niet de minste wil betoont om haar wangedrag blijvend bij te sturen en dat zij bleef volharden in een onverantwoordelijk en crimineel bestaan.

De verwerende partij heeft ter onderbouwing hiervan gewezen op het feit dat de verzoekende partij, voor zij naar België kwam, reeds elf maal was veroordeeld in Nederland voor tal van strafbare feiten, voornamelijk diefstallen, en dat zij, ondanks het feit dat haar hiertoe de kans werd gegeven, haar gedrag niet aanpaste nadat zij tot een verblijf in het Rijk was toegelaten.

De verwerende partij heeft uiteengezet dat de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 30 augustus 2013 werd veroordeeld tot een werkstraf van vijftientig uur wegens bendevoering, nadat zij samen met een kompaan die in het bezit was van inbrekersmateriaal was gevat na eerder de vlucht te hebben genomen, dat de verzoekende partij vervolgens op 14 maart 2018 werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van tien maanden met uitstel gedurende drie jaar wegens poging tot diefstal met verzwarende omstandigheden en dat zij op 5 juni 2020 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Inzake deze laatste veroordeling heeft de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij betrokken was bij een internationale drugstrafiek waarbij men poogde om gigantische hoeveelheden verdovende middelen Europa binnen te krijgen. De verwerende partij heeft overwogen dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de betrokkenheid bij het verspreiden van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde moet worden beschouwd en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds oordeelde dat illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

De verwerende partij heeft erop gewezen dat gezien de laakbare ingesteldheid van de verzoekende partij, haar drang naar snel en gemakkelijk geldgewin, haar connecties in het milieu, de afbetalingen die zij nog moet doen en zijn gebrek aan respect voor de wet, gekoppeld aan het lucratieve karakter van de drugshandel en het feit dat eerdere veroordelingen haar er niet van hebben weerhouden om zich opnieuw op het criminele pad te begeven, aanleiding geven tot het besluit dat het risico bestaat dat zij zal recidiveren.

De verwerende partij stipt aan dat de verzoekende partij van 5 juni 2020 tot 14 februari 2023 opgesloten zat in de gevangenis en dat zij bij vonnis van de SURB van 19 januari 2024 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld mits het naleven van bijzondere voorwaarden.

De verwerende partij verwijst naar het psychosociaal verslag en motiveert waarom zij desondanks van oordeel is dat de verzoekende partij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Zo stelt ze dat ondanks de reden welke de verzoekende partij opgaf voor het plegen van de feiten en het gegeven dat zij de feiten erkende, dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheidszin en schuldinzicht gelet op het feit dat zij aanhaalde door andere personen te zijn overgehaald om de feiten te plegen.

De verwerende partij stipt aan dat de verzoekende partij als het ware de schuld van de feiten op andere personen wenst af te wenden, terwijl in het vonnis dd. 5 juni 2020 duidelijk de actieve rol bleek die de verzoekende partij aannam in de georganiseerde drugstrafiek. Zij ronselde onder andere actief mensen om uithalingen aan de kaai uit te voeren en gebruikte een geëncrypteerde telefoon. Dit zijn volgens de verwerende partij bijzondere elementen die wijzen op een zeer bewust handelen van betrokkene in de criminele organisatie. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij tijdens het handelen haar eigen belangen bewust voorop stelde, zonder kennelijk stil te staan bij de gezondheid van andere personen en de maatschappelijke gevolgen die dergelijke handelingen met zich mee kunnen brengen.

De verzoekende partij werd meermaals veroordeeld tot gevangenisstraffen, wat slechts gebeurt indien strafbare feiten met enige ernst werden gepleegd, en de constatacie dat de strafrechter het, bij de meest recente veroordeling, vereist achtte om een gevangenisstraf van acht jaar op te leggen alleen al toont aan dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten pleegde.

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt wordt niet enkel een opsomming gegeven van de veroordelingen die zij over de jaren heeft opgelopen. Er wordt een analyse gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker en tevens wordt een inschatting gemaakt van de kans op recidive. De verzoekende partij houdt voor dat de kans op recidive laag is. Hierbij verwijst zij naar het vonnis van de SURB die haar voorwaardelijk in vrijheid heeft gesteld. De verzoekende partij kan echter niet ontkennen dat zij reeds een palmares aan veroordelingen heeft opgelopen in het verleden, hetgeen op zich al aantoonde dat zij er niet in slaagt om op het rechte pad te blijven. Ook al dateren de laatste feiten van 2017, kan zij niet ontkennen dat

zij aan bijzondere voorwaarden is onderworpen door de SURB. Haar straf is nog niet ten einde en aldus is het ook logisch dat de verzoekende partij zich er thans van weerhoudt om strafbare feiten te plegen. Het loutere feit dat de feiten dateren van 2017 maakt op zich niet dat er op heden geen actueel gevaar meer zou zijn.

Bovendien betwist de verzoekende partij geenszins dat de SURB in haar vonnis evenzeer het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten als reëel inschatte. Zij achtte het evenwel opportuun om via het opleggen van bijzondere voorwaarden tegemoet te komen aan het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Met andere woorden betekent dit dat bijzondere voorwaarden broodnodig zijn om te kunnen vermijden dat de verzoekende partij hervalt in strafbare feiten. Het inherente risico om te hervallen werd geenszins afwezig beschouwd.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij op basis van de bij haar voorliggende feiten een eigen beoordeling vermag te maken in het licht van wat zij op verblijfsrechtelijk vlak noodzakelijk acht voor de bescherming van het algemeen belang en de openbare orde. Er ligt geen enkel rechtsbeginsel voor waaruit zou moeten blijken dat de onderrichtingen van de strafuitvoeringsrechtbank van aard zouden zijn om de bepalingen van de Vreemdelingenwet te wijzigen of buiten beschouwing te laten.

De Raad acht de beoordeling van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij weet de Raad niet te overtuigen.

Verder meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Ze stipt aan dat het gezinsleven geenszins via de moderne communicatiemiddelen kan worden verder gezet.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij. Zij erkent dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar echtgenote en kinderen. Niettegenstaande de verwerende partij lijkt aan te geven dat de verzoekende partij in het verleden geen voorbeeldige ouder is geweest en dat de echtgenote van de verzoekende partij bij machte lijkt te zijn om zelf voor de kinderen te zorgen, heeft zij daarnaast uitvoerig uiteengezet dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting in haar land van herkomst of elders verhinderen. De verwerende partij stipt aan dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

De verwerende partij motiveert dat het gezinsleven mogelijk in Nederland verder kan gezet worden. Ze stipt aan dat uit het administratief dossier naar voor komt dat de echtgenote van de verzoekende partij, van Nederlandse origine is en in september 2006 van Nederland naar België verhuisd is omdat de verzoekende partij in Nederland geen verblijfsrecht kon krijgen doordat zij ongewenst werd verklaard in Nederland wegens criminele antecedenten en in juli 2005 naar Algiers werd uitgezet. De verwerende partij overweegt dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat de verzoekende partij reeds om opheffing van de ongewenstverklaring gevraagd heeft en dat dit geweigerd werd. Daarnaast motiveert ze aangaande de mogelijkheid om een gezinsleven in Algerije verder te zetten indien zou blijken dat de verzoekende partij in Nederland geen recht op verblijf zou kunnen verkrijgen. Ze stelt dat haar echtgenote en de kinderen haar in Algerije kunnen komen vervoegen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de echtgenote reeds meerdere malen naar Algerije is gereisd om de verzoekende partij te vervoegen (en om met haar in het huwelijk te treden in 2005) en dat de verzoekende partij reeds naar Algerije reisde met haar dochter M. De verwerende partij meent dat deze vaststellingen maken dat het niet kennelijk onredelijk is aan te nemen dat het gezin enigszins vertrouwd is met Algerije en de banden met het land van herkomst of origine onderhouden zijn. Mogelijk hebben de kinderen de moedertaal van de verzoekende partij en/of de Algerijnse waarden en normen en cultuur aangeleerd gekregen. Daarnaast wijst ze erop dat de kinderen nog relatief jong zijn en van jonge kinderen in het algemeen gesteld kan worden dat zij zich makkelijker aanpassen aan nieuwe situaties en snel nieuwe talen oppikken, in vergelijking met volwassenen. Ze benadrukt dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen de scholing niet in Nederland, Algerije of elders zouden kunnen verder zetten. Uit het gegeven dat zij in België geboren werden en steeds in België gewoond hebben, kan niet afgeleid worden dat zij elders niet zouden kunnen aarden. Daarnaast stipt de verwerende partij aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote werkzaam is als psychiatrisch verpleegkundige. Ze haalt aan dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat zij met haar kwalificaties enkel in België een betrekking zou kunnen vinden. Ze motiveert dat de echtgenote in Nederland ook al gewerkt heeft.

De verzoekende partij gaat geheel niet in op deze motivering maar beperkt zich tot kritiek op de overtollige motieven. Met haar betoog maakt zij niet aannemelijk dat voormelde motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Zij maakt geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven elders te beleven. Een schending van artikel 8 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij citeert uit het Kinderrechtenverdrag, laat de Raad gelden dat deze bepalingen geen directe werking hebben en aldus niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het fair play beginsel en het onpartijdigheidsbeginsel als beginselen van openbaar bestuur en van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Verwerende partij stelt :” Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België”.

Verwerende partij zal willen verduidelijken wie gaat bepalen wanneer verzoeker op het goede pad is en wat het goede pad dan in concreto betekent. Voor zover bekend heeft verwerende partij daartoe geen bevoegdheid, hoewel verwerende partij er blijkbaar wel van uit gaat dat haar beslissingen de rechterlijke macht bindt: “Omdat aan betrokkene geen verblijfsrecht kan worden toegekend zal de strafuitvoeringsrechtbank hiermee rekening dienen te houden bij het bepalen van nieuwe strafuitvoeringsmodaliteiten”.

Dit moet samen gelezen worden met de allerlaatste zin van de bestreden beslissing: “Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen”. (ook in het vet in de bestreden beslissing).

Daarmee heeft verwerende partij dan haar ware gelaat getoond. In mensentaal leest dit:

verzoeker, doe geen moeite want u zal toch steeds een negatieve beslissing krijgen. Verwerende partij stelt niet alleen de strafuitvoeringsrechtbank onder curatele, maar gaat dan ook nog een verzoeker verbieden (hoe anders ‘ten stelligste afreden’ lezen) nog een aanvraag te doen. Wat is daartoe de wettelijke basis?

Volgens verzoeker is er geen.

Gans dit geheel, is illustratief voor een gecharneerde overheid die het kennelijk beu is. Verzoeker meent dat de fair play – het gaat immers om een impliciete dreiging – en het onpartijdigheidsbeginsel – ronduit zeggen: doe geen moeite meer zodat verzoeker er niet meer kan op rekenen een eerlijke en zorgvuldige behandeling van zijn volgend verzoek (indien hij dit nodig acht) te krijgen.

Nota met opmerkingen – Repliek

Verwerende partij merkt op (nota p. 19) dat “tenslotte is het niet duidelijk welke bepaling verzoeker geschonden acht door de mededeling in de bestreden beslissing “Er wordt ten stelligste afgeraden een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dien”. Immers, verzoeker is aan zijn vierde aanvraag gezinshereniging toe, het beroep tegen zijn vorige aanvraag is zelfs nog hangende bij uw Raad. Dat verzoekende partij geen nieuwe pertinente stukken bijbrengt en de beoordeling in hoofde van verzoekende partij werd gemaakt. In deze zin komt het niet onredelijk voor dat verwerende partij verzoekende partij afraadt om andermaal een aanvraag gezinshereniging met nogmaals dezelfde stukken in te dienen en het bestuur te dwingen op nieuw eenzelfde beslissing te nemen”.

Nog los van het feit dat verzoeker niet weet welke nieuwe pertinente stukken nog dienen bijgebracht te worden – verzoeker woont nu eenmaal samen met zijn gezin – is dit standpunt de beste illustratie van het feit dat verwerende partij geen enkele moeite doet om een actuele beoordeling te maken van het gevaar voor de openbare orde.

En, erger nog, dat verwerende partij dit ook niet van plan is. Immers, zo wordt duidelijk gesteld, bij een nieuwe aanvraag zal dezelfde beslissing genomen worden. Dit is niet ernstig. Het is het gewoon ontkennen dat het gevaar voor de openbare orde een actuele beoordeling vergt zoals hiervoor reeds uiteengezet.”

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen. Zij heeft de kans gekregen om een aanvraag in te dienen en de verwerende partij heeft haar aanvraag beoordeeld. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de beoordeling kan niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Uit het bovenstaande is naar voren gekomen dat de beslissing van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is.

In de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij geadviseerd om geen nieuwe aanvraag in te dienen. Dit is slechts een advies en zo de verzoekende partij meent dat haar situatie inmiddels dermate gewijzigd is dat zij nu wel aanspraak zou kunnen maken op een verblijf in België staat niets haar in de weg om toch opnieuw een aanvraag in te dienen. De verwerende partij zal dan verplicht worden om een nieuwe beslissing te nemen en om opnieuw te oordelen over het actuele gevaar voor de openbare orde. Zo de verzoekende partij het dan niet eens zou zijn met deze beoordeling kan zij nog steeds een beroep indienen bij de Raad.

De Raad ziet niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij deze grief, gelet op het feit dat haar aanvraag zorgvuldig werd beoordeeld. Het loutere feit dat de verwerende partij adviseert om geen nieuwe aanvraag in te dienen maakt niet dat de beoordeling die ze gemaakt heeft van de aanvraag onwettig zou zijn.

Het tweede middel is in zoverre het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,
K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU